

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 113/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Petrou Hrubovou, advokátkou, Mierové námestie 93, Ilava, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K2-12C/2/2023 a uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9NcC/1/2026 z 13. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. K2-12C/2/2023. Sťažovateľ navrhuje prikázať mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov v konaní vedenom pod sp. zn. K2-12C/2/2023, zrušiť uznesenie krajského súdu sp. zn. 9NcC/1/2026 z 13. januára 2026 a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadosťučinenie a trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 27. októbra 2025 predsedovi mestského súdu v zmysle § 49 a § 50 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi JUDr. Petre Hrebičkovej v konaní o vydanie veci (spotrebiteľský spor) vedenej pod sp. zn. K2-12C/2/2023 a zároveň podal sťažnosť na prietahy v konaní. Súčasne sťažovateľ podal na zákonnú sudkyňu trestné oznámenie, ako aj žalobu o ochranu osobnosti, ktorú adresoval

predsedovi krajského súdu k veci vedenej pod sp. zn. 3NcC/1/2026. Sťažovateľ navrhoval, aby vec bola prikázaná inému súdu z dôvodu zaujatosti.

3. Námietku zaujatosti sťažovateľ odôvodnil nevhodnými a predpojatými výrokmi sudkyne počas pojednávania, odmietnutím jeho procesných práv, zmenou právneho názoru sudkyne v priebehu konania, väzbami medzi odporcom a osobami pôsobiacimi v súdnictve, neprimeranými požiadavkami na sťažovateľa a zjavným zvýhodňovaním odporcu, dlhodobou nečinnosťou po doručení znaleckého posudku 28. mája 2025, ignorovaním návrhu na zmenu petitu a nečinnosťou pri zabezpečení dôkazov, neobjektívnym hodnotením svedeckých výpovedí, ako aj pokračujúcou nečinnosťou od 29. júna 2025.

4. Sťažovateľ zastáva názor, že konanie sudkyne nesie podozrenie z disciplinárneho previnenia, resp. môže naplniť aj skutkovú podstatu trestného činu ohýbania práva.

5. V danej veci ide o spotrebiteľský spor, v ktorom spočíva dôkazné bremeno nie na spotrebiteľovi (sťažovateľovi), ale na podnikateľovi (odporcovi). Sudkyňa bezdôvodne zmenila právnu kvalifikáciu, čím účelovo zvýhodnila jednu stranu sporu.

6. Sudkyňa neoznámila orgánom činným v trestnom konaní podozrenie z trestnej činnosti odporcu (krátenie daní nevystavovaním faktúr), o ktorej sa dozvedela počas pojednávania, čím porušila oznamovaciu povinnosť s úmyslom zvýhodniť jednu stranu v konaní. Sudkyňa priberá do konania znalcov bez relevantnosti k veci, keďže posudky majú zvýhodniť iba jednu stranu, čo je v rozpore so samotným petitom. Sudkyňa počas celého konania postupuje účelovo, selektívne a neodôvodnene zvýhodňuje jednu stranu.

7. Aj napriek uvedenému krajský súd uznesením sp. zn. 9NcC/1/2026 z 13. januára 2026 rozhodol, že menovaná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na mestskom súde pod sp. zn. K2-12C/2/2023.

8. Z hľadiska kritérií posudzovaných ústavným súdom pri hodnotení prietahov sťažovateľ uvádza, že ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a ktorú mal mestský súd v primeranej lehote naštudovať, oboznámiť sa s ňou, teda aj skončiť v priebehu niekoľkých mesiacov, resp. do jedného roka, najmä ak samo plynutie času v trvaní niekoľkých rokov môže viesť k nenapraviteľným dôsledkom.

9. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa, ten zastáva názor, že žalobu podal dôvodne, na pojednávania sa dostavil riadne a včas, na všetky výzvy súdu reagoval, na prietahy v konaní poukazoval aj sťažnosťou predsedovi súdu.

10. Postup mestského súdu považuje sťažovateľ za prietahový, spôsobujúci právnu neistotu vo veci samej. Ani právne či skutkovo náročnejší spor nesmie trvať v právnom štáte takú dlhú dobu, obzvlášť ak ide spotrebiteľskú vec, v ktorej odporca bez právneho dôvodu zadržíava majetok sťažovateľa. Ignorovanie princípov fungovania legitímneho demokratického a právneho štátu mestským súdom má za následok porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) v jeho časovej dimenzii. Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že prietahy v konaní priamo súvisia aj s tým, že nemal možnosť účinne použiť všetky opravné prostriedky. Prietahy tiež priamo zasahujú aj do základného práva sťažovateľa na majetok, aj do práva na opravný prostriedok.

11. Sudkyňa mestského súdu koná proti sťažovateľovi zaujato, pričom krajský súd nesprávne vyhodnotil, že je to len sťažovateľovo subjektívne vnímanie. Sťažovateľ v námietke popísal, že zákonná sudkyňa vykonáva dokazovanie selektívne, zvyhodňuje odporcu, sťažovateľa zaťažuje dôkazným bremenom, ktoré je na odporcovi. Vedome odporcu nezaviazala na predloženie dôkazov, čím kryje nezákonný postup odporcu pri výkone podnikateľskej činnosti proti spotrebiteľovi.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Napriek skutočnosti, že ústavný súd sa snaží o materiálnu ochranu práv sťažovateľov a že sťažovateľ je kvalifikovane práve zastúpený a aj sám disponuje právnickým vzdelaním, považuje ústavný súd za nevyhnutné poukázať na nedostatky podanej ústavnej sťažnosti, ktoré spôsobili, že táto je v petite zmätočná, a preto bolo problematické stanoviť, čo a vo vzťahu k akému porušovateľovi sťažovateľ namieta. V prvom rade je potrebné konštatovať, že za porušovateľa sťažovateľ označil výlučne mestský súd, ktorý mal porušiť jeho základné práva podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru svojím postupom, a výslovne žiada, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov v napadnutom konaní. V odôvodnení podanej ústavnej sťažnosti predovšetkým namieta nezákonný, resp. zaujatý procesný postup zákonnej sudkyne, ktorý vyústil do zbytočných prietahov v konaní. Sťažovateľ tiež v odôvodnení poukazuje na nesprávne rozhodnutie krajského súdu o nevyklúčení sudkyne mestského súdu z konania v jeho právnej veci, ktoré v petite sťažnosti síce žiada zrušiť, avšak bez výslovného označenia predmetného rozhodnutia, ako aj krajského súdu ako porušiteľa označených práv, čo z hľadiska viazanosti ústavného súdu predovšetkým petitom ústavnej sťažnosti podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, nepostačuje.

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ústavy a čl. 13 dohovoru postupom mestského súdu:

13. V nadväznosti na popísané skutočnosti (bod 14 tohto uznesenia) je potrebné uviesť, že ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na nestranný a nezávislý súd podľa čl. 46 ods. 1 ústavy chýba konzistentná argumentácia ako podstatná požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, z ktorej by sa dalo vyvodiť, akým spôsobom mali byť porušené práva sťažovateľa postupom mestského súdu, keďže argumenty uvádzané sťažovateľom už boli predmetom preskúmania nadriadeným súdom, ktorý o námietke zaujatosti právoplatne opakovane rozhodol tak, že zákonná sudkyňa vylúčená z konania a rozhodovania veci nebola. V intenciách týchto rozhodnutí zákonná sudkyňa v právnej veci sťažovateľa ďalej koná.

14. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 20 ústavy sťažovateľ nekonkretizuje odsek, ktorý mal byť mestským súdom porušený, avšak uvádza, že ide o právo na ochranu majetku, vo vzťahu ku ktorému porušeniu v sťažnosti absentuje akákoľvek zmysluplná argumentácia. Sťažovateľ len uvádza, že „*prietahy priamo zasahujú*“ aj jeho právo na majetok.

15. K označenému právu na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru je potrebné uviesť, že v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) slovo „nápravny prostriedok“ v kontexte čl. 13 neznamená nápravny prostriedok viazaný na úspech, ale jednoducho dostupný opravný prostriedok pred orgánom príslušným na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti (C. v. Spojené kráľovstvo, rozhodnutie Komisie, 1983). Článok 13 zaručuje dostupnosť nápravy, ale nie úspešný výsledok (R. v. Spojené kráľovstvo, rozhodnutie Komisie, 1984). S prihliadnutím na judikatúru ESLP uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983), čo odôvodňuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje. Sťažovateľ vidí súvislosť medzi porušením práva podľa čl. 13 dohovoru so svojím právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže uvádza, že v dôsledku zbytočných prietáhov „nemal možnosť účinne použiť všetky opravné prostriedky“ v primeranej lehote. Sťažovateľ však nešpecifikuje žiadne prostriedky nápravy, ktoré mu konaním mestského súdu bolo znemožnené využiť. Ústavný súd dodáva, že účinné a pre sťažovateľa dostupné prostriedky nápravy sa vo sfére právneho poriadku Slovenskej republiky vyskytujú, ale buď ich ešte v procesnej postupnosti bude musieť využiť (pozri aj odsek 24), alebo ich využíva nenáležite (táto ústavná sťažnosť).

16. Vzhľadom na zistený rozsah nedostatkov odôvodnenia ústavnej sťažnosti a jej neurčitosť ústavný súd nedokáže jednoznačne identifikovať základné parametre umožňujúce posúdiť splnenie procesných podmienok, ako aj prieskumných mantinelov pre ďalší postup ústavného súdu v konaní.

17. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach predbežne prerokovanej veci neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie týchto nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na to, že v danom prípade sa nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale esenciálnych obsahových náležitostí (absencia zrozumiteľného petitu a konzistentného odôvodnenia). Označené ustanovenie zákona o ústavnom súde totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019).

Z uvedených dôvodov bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom mestského súdu:

18. Vo vzťahu k namietaným prietahom v postupe mestského súdu sa sťažovateľ odvoláva na všeobecne známu judikatúru ústavného súdu, ktorá zohľadňuje tri základné kritéria pri hodnotení, či došlo k zbytočným prietahom v konaní. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje najmä na charakter napadnutého konania, ktoré považuje za spotrebiteľskú agendu, čo v odôvodnení sťažnosti nijako nekonkretizuje. V priloženom uznesení sp. zn. 9NcC/1/2026 krajský súd bez ďalšieho iba konštatuje, že ide o konanie o vydanie motocykla sťažovateľovi žalovaným oproti jeho povinnosti zaplatiť žalovanému finančnú sumu.

19. Vo vzťahu k pochybeniam v samotnom postupe mestského súdu sťažovateľ argumentuje dlhodobou nečinnosťou mestského súdu po doručení znaleckého posudku (28. mája 2025, pozn.)

a po podaní návrhu na zmenu petitu žaloby (pravdepodobne 19. mája 2025, pozn.), nevyužitím procesných oprávnení na zabezpečenie podstatných dôkazov a celkovým predĺžovaním konania, ktoré trvá viac ako tri roky, čo považuje sťažovateľ za neakceptovateľné.

20. Zohľadňujúc chronológiu úkonov (čiastočnú) vyplývajúcu z odpovede na sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaní adresovanú predsedovi mestského súdu, ako aj z odpovede predsedníčky krajského súdu na prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom mestského súdu (keďže skutkové a právne dôvody vo vzťahu k namietanému postupu orgánu verejnej moci konať bez zbytočných prietahov sú sťažovateľom uvádzané neúplne a nedostatočne), ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní sťažovateľ opakovane vzniesol námietky zaujatosti proti zákonnej sudkyňi, o ktorých bolo rozhodnuté krajským súdom tak, že sudkyňa nebola vylúčená z konania a prejednávania v jeho právnej veci, čo prispelo k predĺženiu konania. V konaní tiež bolo vykonávané znalecké dokazovanie (súdom viackrát urgované), čo zvyšuje skutkovú náročnosť tejto veci. Mestský súd nariadil termín pojednávania na 21. január 2026, o ktorého priebehu a výsledku sťažovateľ neuvádza žiadne informácie.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ako aj z celovej dĺžky napadnutého konania (tri roky), ústavný súd zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o tom, či v konkrétnych okolnostiach veci došlo k vzniku zbytočných prietahov, prihliada aj na rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok ESLP z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok ESLP zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66, rovnako tak aj napr. IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, I. ÚS 239/2024). Berúc do úvahy predmet sporu, ktorý nepatrí do kategórie citlivých konaní vyžadujúcich si promptný zásah konajúceho súdu (resp. uvedené nebolo preukázané), nemožno toto konanie označiť za také, ktoré by samo osebe dosahovalo potrebnú intenzitu s následkom existencie zbytočných prietahov.

22. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý postup mestského súdu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ, ak zotrvá na stanovisku, že v napadnutom konaní dochádza k zbytočným prietahom, podal ústavnú sťažnosť opätovne.

K namietanému uzneseniu krajského súdu:

24. Napriek nedostatkom petitu (bod 14 tohto uznesenia), ako aj chýbajúcej relevantnej sťažnostnej argumentácii vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu o nevyklúčení zákonnej sudkyne, ktoré odôvodňujú odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, ústavný súd nad rámec uvedeného konštatuje, že z ústavnej sťažnosti vyplýva, že v prejednávanej veci sťažovateľ dosiaľ nebolo vydané meritórne rozhodnutie ani súdom prvej inštancie. Podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP je pritom

odvolacím dôvodom vada v obsadení súdu (rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd). Citovaná zákonná právna úprava tak umožňuje vadu odstrániť aj po vydaní meritórneho rozhodnutia, keďže v ďalšom priebehu konania v jeho právnej veci bude sťažovateľ oprávnený namietat' zaujatosť zákonnej sudkyne v rámci odvolacej námietky, tvrdiac, že v jeho veci rozhodoval vylúčený sudca, o ktorej rozhodne odvolací súd. V okolnostiach posudzovanej veci teda existuje „iný súd“, a to krajský súd [resp. následne Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania – § 420 písm. e) CSP], v ktorého právomoci je poskytnúť ochranu právam sťažovateľa (I. ÚS 631/2022, porov. aj IV. ÚS 124/2019, II. ÚS 338/2019, I. ÚS 470/2023). Z uvedených dôvodov by ústavný súd ústavnú sťažnosť musel odmietnuť z dôvodu neprípustnosti, keďže sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

25. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv, k čomu nedošlo.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu